

SI
Nov 20
XV-516c

CZECHOSLOVAKIA

ARMED FORCES

Army

Political Education

Morale

/0300/

/0301/

/0307/

/0310/

A FORMER CZECHOSLOVAK LIEUTENANT DISLIKED SERVICE
IN THE ARMY.

SOURCE FRANKFURT: A former Czechoslovak Army officer who worked as a brigade worker on the construction of a dam at LIPNO from October 1955 until May 1956.

DATE OF OBSERVATION: Until September 1955.

ENGLISH SUMMARY: A former Army officer supplies details about the general political attitude of Czechoslovak soldiers. They are ready, source claims, to liquidate some of their commanders if a military uprising should take place and to use their arms against the Communists.

The commanders hate the political officers. Soldiers and officers are overburdened with political indoctrination. The "Personal plan" of officers is considered to be an instrument for the suppression of personal freedom.

Everybody has to spy on everybody else. Nobody can help a soldier if he is persecuted by an officer. Suicides and self-inflicted wounds occur frequently among the soldiers.

EVALUATION COMMENT: This report interprets for the most part subsource's personal experiences and attitude. This fact as well as the date of observation -- "until September 1955" -- should be taken into consideration when using the material submitted in this report.

/over/

Speaking about the aversion of CS soldiers to political indoctrination and about lack of military morale subsource corroborates a number of earlier reports also dealing with this matter. Editors interested will find in the following reports additional material on these subjects: VIENNA RFE Item Nos. 9548 and 7388/56, HAMBURG RFE Item Nos. 11373 and 11139/55, LINZ RFE Item No. 7138/55, SALZBURG RFE Item No. 4635/56, and others. The April 29 1956 issue of "Obrana Lidu," the organ of the Ministry of National Defense, pointed out that "during the past days much criticism had been leveled against the Army and its leaders at Party meetings." The paper further stated that "sometimes people are quite justified" in criticizing for example "the behavior of officers including some generals and their wives" which according to "Obrana Lidu" was "shocking". The Radio PRAGUE commentary by Karel ŠIKTANC, broadcast on June 17 1956, and "Obrana Lidu" of August 1 1956 indicate the demoralization of the CS Armed Forces.

The information given is believed to be of possible value to Programming.

+ + +

1. Czechoslovak Army is Considered by Communists to be Unreliable.
Komunisté považují československou armádu za nespolehlivou.

Informátor byl do září 1955 na vojně. Poslední rok měl hodnost poručíka, předtím prodělal tříletou vojenskou školu. O svých dojmech vypráví:

"Mladé lidi, kteří jdou na vojnu, lze rozdělit do tří skupin. Na ty, co věří v komunism, na ty, co nevěří a na ty, kteří jsou na pochybách. První skupina je nejslabší.

Je velmi běžným zjevem, že na vojně se politické názory mění. Mnohý z těch, který byl proti komunismu, je na vojně přesvědčen o jeho nutnosti, anebo nakonec pochybuje. Naproti tomu nejeden přesvědčený komunista je školením tak přesycen, a znechucen celkovými poměry, které na vojně pozná, že buďto se dostane do protikomunistického tábora, anebo začne pochybovat. A ten, co pochyboval, buď začne věřit, nebo zaujme negativní stanovisko čím si uchová svoji střední cestu.

/over/

Navenek se zdá, že nejsilnější skupinou jsou ti vojáci, kteří zaujímají tu střední cestu. Ve skutečnosti jsou však nejsilnější skupinou asi protikomunisté, avšak přemnoží z nich se z opatrnosti kloní ke střední cestě. Otevřená kritika není možná a tak je vlastně těžko posoudit, kde je hranice mezi nekomunisty a "nejistými".

Politickou náladu mezi vojáky nelze dosti dobře odhadnouti při diskusích. Spíše v soukromém styku mimo kasárna nebo podle jejich chování k závodnímu kasárenskému rozhlasu. V některých místnostech vojáci schválně ampliony poškozují, aby ty "pokecy" nemuseli poslouchati. Velká část vojáků jaksi stávkuje. Radši jdou na dvůr moknout do deště, než by v místnostech poslouchali závodní rozhlas, vysílá-li politickou informaci.

Někdy ovšem podobná "stávka" není možná. Přejde totiž přímý rozkaz velitele, že ta či ona relace je povinná, a vojáci se shromáždí buď na PVS /polit. výchovných světlicích/ rot neb ve velké klubovní místnosti útvaru.

PVS je určena k tomu, aby vojáci měli kde trávit své volno po cvičení a práci. Kromě toho má útvar svůj klub. Je to větší místnost, kde se může ahromážditi celý útvar. Vojáci sem přicházejí srovnání v jednotkách, stejným krokem - aby si poslechli politickou informaci.

Komunistickou oporou v armádě jsou političtí důstojníci. Každý velitel roty i vyšší jednotky má k ruce takového důstojníka, jenž je jeho politickým zástupcem. Všichni političtí důstojníci nejsou přesvědčenými komunisty. Mnozí jsou vnitřně na pochybách. Mnozí dělají politruky proto, že by se jinak neuživili. Nechce se jim dělat. Přihlásí se do té školy, když se dostanou na vojnu, a potom slouží jako důstojníci. Je to lehká práce. Nemají mozoly na ruku - přitom jsou stejně členy dělnické třídy.

Velitel útvaru je velitelem jen na papíře. Ve skutečnosti velí politruk, i když je obyčejně mnohem nižší šarže a je mladší. Velitel třeba řekne: "Já tam na tu brigádu pošlu třicet lidí!" A politický řekne: "Ne, soudruhu plukovníku, vy tam pošlete padesát. Já jsem zástupce strany a je to tedy stranický rozkaz...!"

Velitel a jeho politický zástupce jsou spolu obvykle "na kudly". Velitel politruka nenávidí, ale otevřeně proti němu

/over/

vystoupiti nemůže. Snaží se jen šikovně jej snižovati nebo případně i "shoditi". Velitelé jsou obyčejně lidé střední cesty. Dělají politiku dvou želízek. Podle situace se koukají nahnout... Mnoho důstojníků má něco jiného na srdci než na jazyku.

Téměř sto procent všech důstojníků je z dělnické třídy nebo dělnické inteligence /otec je zaměstnán u úřadu nebo je inženýrem na nějakém závodě/. Já sám byl vychován v sirotčinci a oni se řekli: "Původ má dobrý. Tak mu umožníme si šplhnout a on nám zato bude sloužit!" Ale přepočítali se. Jakožto důstojníkovi dali mi nahlédnout poněkud více do těch kotlů, co v nich vaří tu svoji politickou polívčičku. A mně se nelíbila.

Na dvě třetiny mužstva nelze se spolehnout. Kdyby vypukla válka, tak komunisté vědí, že by většina vojáků střílela proti. Mezi mužstvem panuje tento názor: Většina oficírů, kteří padli, padli by vlastními kulkami. - Již nyní si vojáci tajně vybírají mezi důstojníky, koho by si nechali a koho oddělali. Toho, kdo je mimořádně honí, mají v duchu na černé listině. A přitom si ani často neuvědomují, že by oddělali i nekomunistu, i takového, jenž je honí proto, že musí...

Kdyby se velitelský sbor pobil vlastními kulkami, vojska by nestřílela. Dvě třetiny by přeběhly a bojovaly by proti. Jedna třetina armády by z počátku za pomyslné války bojovala, ale později by přešli i tito."

2. Czechoslovak Soldiers Overburdened With Political Indoctrination. Českoslovenští vojáci jsou přesyceni politickou indoktrinací.

"Vojáci musí odebírat noviny, které si platí sami. Při hromadném odběru mají slevy. Musí je číst, neboť při politickém školení jsou z článků dávány různé otázky. Známkuje se, je-li voják dobrý nebo nikoliv, nebo je-li dokonce výtečný. A to má vliv na vycházku. Jestli bude smět opustit kasárna či nikoliv. Když jsem se stal poručíkem, tak jsem jakožto velitel čtyř musel školit. Měl jsem školit poddůstojníky. To školení mne štválo. Bylo toho moc - dvakrát týdně po dvou hodinách. Nato všechno se musel člověk písemně připravovat. Přípravu jsem musel spát doslovně a předkládat ji k souhlasu nadřízenému veliteli.

Já školil poddůstojníky. Poddůstojník je na vojně druhý rok a tak už ty voloviny slyšel. Themata se totiž stále opakují, hlavně na př. námět; "Poddůstojník, opora velitele". Toto thema

/over/

by se nadto dalo přednésti jednou větou: "Soudruhu desátníku, vy musíte být špiclem!" To ovšem nikoho nebaví. A tak, a to hlavně po neděli / v úterý a pátek jsme měli toto školení/, jsme si s vojáky místo předepsaného tematu vykládali o všem možném. O fotbalu, o hokeji a o ženských... Vojáka jsem nechal vyprávěti, jak byl v neděli s děvčaty a jak ho která napálila. A tak ovšem dvě hodiny "školení" rychle utekly. - Kontrolou se nakonec zjistilo, že na mém školení se vykládá o něčem jiném, než se má, a tak jsem byl přeřazen k jiné jednotce. U nové jednotky jsem již neškolil. Tam bylo důstojníků více. Školili jiní a já se dostal na marxleninskou přípravu důstojníků, kde zase školili nás. Přednášel nám vyšší důstojník, zkoušel nás a dával nám známky.

Normální školení politické se na vojně provádí v šestnácti hodinách za 4 týdny. Zvláště se školí první ročník, druhý ročník, poddůstojníci základní služby /od desátníka nahoru/, poddůstojníci z povolání a důstojníci, kteří mají "marxleninskou přípravu". Je tedy pět druhů školení.

Jedno thema obvykle trvá šest hodin. V prvním ročníku se na př. přednáší thema "Přísaha", její plnění a její vliv na službu v armádě." Nejdříve thema je během dvou hodin předneseno vyšším důstojníkem pro ty, kteří mají školit. Pak si každý napíše přípravu, nejméně na osm stránek a během následujících dvou hodin je oním vyšším důstojníkem zkoušen. Potom dvě hodiny každý přednáší prvnímu ročníku. Během dalších dvou hodin vojáci studují z brožurek, které jim přednášející přinese, a přednášející pomáhá těm slabším v přípravě. Během posledních dvou hodin přednášející vojáky zkouší a známkuje.

Ve dnech, kdy se neprovádí normální politické školení, t.j. v pondělí ve středu a sobotu, jsou t.zv. politické informace. Provádí se ráno před cvičením a trvají půl hodiny. Dá se thema, jako byl na př. XX.sjezd, určitá zahraniční událost a pod. Nebo je přečten novinový článek a pak se k němu diskutuje. "Politická informace" se prováděla po praporu. Důstojníků zde bylo k dispozici více a tak na mne připadla řada jednou za čtrnáct dní až jednou za měsíc. A i na tu "politickou informaci" se musel člověk připravovat. Vše si napsat a tu přípravu předkládati k souhlasu nadřízenému veliteli.

/over/

V rámci "politické informace" měl velitel roty jednou týdně možnost, aby zhodnotil cvičení. "Politická informace" se též před ostrou střelbou využívala k přezkoušení teorie střelby.

Ve dnech, kdy "politické informace" nebyvaly, t.j. v úterý, čtvrtek a pátek, odbyvaly se t.zv. trénýrovky. Byly střelecké trénýrovky, pořadové /cvičení/ a chemické. Při chemických trénýrovkách vojáci se učili nasazovat masky neb učili se zacházeti s ochrannými prostředky."

3. "Personal Plan" of Officers as an Instrument for the Suppression of Personal Freedom.

Osobní plán jako prostředek k omezování osobní svobody.

"Podle sovětského vzoru bylo za ČEPIČKY Hlavní Politickou Správou zavedeno pro důstojníky vyplňování t.zv. "Osobního plánu". Každý důstojník musel si jej vyplňovati na týden dopředu. Měl s tím práci půl hodiny. V pátek či sobotu musel jej předkládati nadřízenému důstojníkovi.

V tomto plánu se muselo přesně podle hodin uvést, co budete dělat, kde to budete dělat, od kdy do kdy to budete dělat, proč to budete dělat, a konečná rubrika ke všemu byla "splnil" či "nesplnil". Když jste napsal "nesplnil", musel jste napsat, proč. Napsal jste tedy: "Měl jsem službu". Vy jste sice tu službu neměl, ale na to se zapomene...

Já jsem si obvykle již předem na celý týden do předu napsal "splnil". Kdyby mne však byli šli kontrolovat, jak já na cimře studuji třeba dějiny VKSb, u nichž jsem měl napsáno splnil, pak by byli moji cimru našli prázdnou...

Když jste veliteli předkládal "Osobní plán" a on viděl, že jste studium "splnil", tak někdy řekl: "Já si vás tedy přezkouším". A zjistil, že mste "tupej jako poleno". - V plánu vám nadřízený důstojník škrtal, co se mu nehodilo. Vy jste tam měl třeba napsáno: zábava v hospodě "U černého koně" s děvčetem a on vám to škrt a napsal: Dějiny VKSb. A někdy se to kontrolovalo. A mnohdy ovšem místo dějin VKSb dotyčný důstojník šel sám za děvčetem.

over/

Někdy v tom "Osobním plánu" jste mohl číst strašné věci. Tak na př. si důstojník napsal zábavu s děvčetem. Musel vyplnit i místo zábavy. Tak on tam napsal: "Za Klatovama sto metrů ve křoví u silnice." Měl pak napsat i proč to bude dělat. A tak napsal: "Přirozená věc - dělá to každý!" Nakonec musel vypsati zda "splnil". A takový oficír tam ještě k tomu "splnil" připojil oplzlou poznámku. Frkú v "Osobním plánu" bylo plno. Vzdor v tom "Osobním plánu" uplatňované švejkoviny, důstojníci spatřovali v něm hrubý zásah do osobního života. Za mého důstojnění jsme to museli vyplňovat. Nevím, zda i v současné době si důstojníci tento "plán" musí vést."

4. Everybody Has to Spy on Everybody Else. Špiclování.

"Jako důstojník musel jste vojáky nejen honit, ale i špiclovat. Musel jste poslouchat, co vojáci říkají a potom to donášet nahoru. Dělal jste špicla u své jednotky a tím jste se pak u vojáků shodil. Jak jste je potom moh vychovávat, když si řekli: "Hele, špicl, my se na tebe vykašlem..."

Odposlouchával jsem rozhovor vojáků hlavně po večerech. Nejvíce pod oknem nebo za dveřmi. Když nějaký voják vyšel ven udělat si potřebu, tak jsem někdy nenápadně vklouzl do dveří a zde zístał stát... Vojáci si mysleli, že se vrátil ten voják z "potřeby" a tak si vyprávěli nerušeně dál. Někdy se mi zdvíhaly vnitřnosti při tom, co jsem slyšel. Povídali o mně: "Ten oficír, to je pěkněj vůl! Já bych mu nejraději takovou stříhnul..."

Vojáci mezi sebou kritisují všechno. Někteří z nich si chtějí ovšem splhnout a dotáhnout to na desátníka nebo četaře, a tak to donášejí oficírovi. Třeba si vojáci řeknou: "Zítřka na cvičáku se na to vyfláknem a hotovo. Řekneme, že cvičit nebudem' a tím to zmrzlo."

A jak reaguje důstojník, když mu voják donáší? Buďto vojáka pochválí anebo řekne: "No dobře - dobře..." A pomyslí si: "Ty jsi ale pěkný darebák - zrazovat kamarády..."

Mně se to obyčejně hodilo, když mi nějaký voják nějaký ten drb donesl. Mohl jsem se pak na všelijaký "průser" předem připravit a zamezit mu - vojákům je jejich nápady rozmluvit.

Mojí povinností bylo, abych to, co jsem od vojáků slyšel, donesl dál nahoru. Jestli jsem to tam nedonesl já a dones to tam jiný, tak jsem z toho měl "průser" já. - Přinesl jim to tam voják a mně potom "zjebali": "Proč jste nám to neřekl? Vy s těma vojákma hrajete nákou politiku! My si na vás dáme pozor!" - Nějaký voják jim tam na mne donesl, že v soukromí vojákům tykám. Vytkli mi to."

5 Persecution of Various Soldiers by Officers. "Buserace" na vojně.

"Je-li důstojník "naštvanéj", buseruje vojáky. Doma se třeba pohádá s manželkou a pak si to vyleje na vojácích. Zasedne-li si důstojník na vojáka, je ten voják chudák. Nikdo mu nepomůže, všechny řády stojí proti němu. Jestliže řekne oficír: "Tebe nechám zavřít, dám tě na deset dní do basy" - a voják nato řekne "Za co", tu důstojník: "Do toho ti nic není!" Pak mu napíše, že nechtěl škrabat brambory nebo spal po budíčku. Třeba to není pravda, ale nikdo ten trest nezmění, nezruší. Voják má právo si stěžovat u vyššího velitele až po odpykání trestu.

U útvaru, u něhož jsem sloužil, se stal takový případ, že důstojník si tak zasedl na vojáka, že se dotýčný voják zastřelil. Tento případ se ovšem udál u našeho útvaru již dříve, než jsem u něj nastoupil. Je však příznačné, že po léta se takový případ mezi vojáky komentuje a že se jím posiluje nenávist vojáků vůči důstojníkům. Mnozí vojáci čekají na chvíli akce, aby měli příležitost některé oficíry odstřelit.

Občas velitel "buseruje" vojáky tím, že nařizuje dělat noční poplachy. Anebo vyšší důstojník přijde pozdě večer do kasáren a rozešle spojku: "Přijďte, bude v deset hodin shromáždění!" Některý již spal. Ale nejednou jsme museli jít na takové shromáždění, a to trvalo též do dvou hodin v noci. - Důstojník sděloval při takové příležitosti něco nového. Že třeba půjde jednotka na cvičení, anebo že přijde kontrola.

Že přijde kontrola, se oznamovalo dva dny předem. A druhý den se nešlo na cvičák. Čistily se zbraně i okna, všechno se smejšilo. Zkrátka: "Fimovalo se to". Oficír říkal: "Všechno musíte mít v pořádku, aby ten kontrolu provádějící vysoký důstojník mohl říci: "No tak, u toho útvaru to klapě - tam se nemusíme o nic bát!" - A starší si říkali: "To se zase jednou budeme mít dobře a lépe

se najíme!" Udělaly se řízky, bramborový salát, dobrá polívka. Z plukovních peněz se koupil nějaký ten zákusek a pivečko, a vojáci si bahnili...

Odpolední spánek nikdy neexistoval, i když v denním řádu stojí, že odpoledne má voják puldruhé hodiny spát. Ale vědělo se, že když přijede kontrola, dodrží se odpolední klid pro vojáky, dodrží se i jiné předpisy, a odpadnou "buserace" nejhrůznějšího druhu."

6. Injustice. Nespravedlnost.

"Na vojně vládne nespravedlnost. Během mé služby u útvaru jeden voják noc nespál, poněvadž byl na cvičení. Druhou noc měl stráž. Únavou usnul a byl zato odsouzen na 15 měsíců vězení. Dodatečně mu byl trest zvýšen na 18 měsíců.

Naproti tomu se stal takový případ, že jeden voják druhého zavraždil a dostal zato daleko nižší trest. Bylo to u mé jednotky. A stalo se to na cvičáku. Moje chyba byla, že jsem nedělal kontrolu zbraní před cvičením. Tuto chybu mi potom před soudem vytýkali. Vrahem byl jeden svobodník a obětí rovněž jeden svobodník. Vrah byl střelcem z kulometu, ale na cvičák si přinesl pistolí s ostrým nábojem. A jak kontrolovali po cvičení zbraně, tu ten svobodník proti druhému zmačkl spoušť. Prostřelil mu břicho. Zasažený měl sedmkrát proděravěné střevo a zemřel.

U soudu se vinník hájil tím, že příhoda se stala náhodou. Obhajoval se tím, že s pistolí neměl výcvik, což nebyla pravda. Já bych mu byl dokázal opak, ale nato se mne před soudem nikdo neptal. Dokázal bych mu, že výcvik s pistolí měl, a že dobře věděl, že v předpisech je zakázáno mít sebou ostrý náboj na cvičáku. - Někdy se ovšem nechce dokázat, že někdo je vinen. Vraha odsoudili pouze na osm měsíců a ještě prokurátor před soudem říkal, že jej propustí dříve, bude-li se ve vězení dobře chovat.

Jeden voják během mého působení u jednotky se zastřelil k vůli své manželce. Báł se, že mu chodí s jiným, a žádal si dovolenku. Nedostal ji pro "neukázněnost". Proto že ji nedostal, byl ještě neukázněnější. Stouplo mu to do hlavy a zastřelil se.

Je-li voják nevině odsouzen a odvolá-li se k vyššímu prokurátorovi, tak ten nižší se ještě snaží ještě něco dalšího

/over/

přítěžujícího vynalézt a s vyšším prokurátorem se domluvit. Prokurátoři si hrají do ručky. Svědkovi-vojákově se věří jen na půl.

Kdo se odvolá, obvykle dostane při odvolání ještě vyšší trest. Jen asi deseti procentům odvolavším se vojákům se tresty snižují.

Z kázeňských trestů neexistuje již "deset po službě", které bývaly tak časté. Vojáci si z tohoto trestu dělali legraci a tak byl tento trest zrušen. To voják při výkonu trestu byl normálně na výcviku, a po něm večer sbalil deku a šel do basy. A tak to bylo po deset dní.

V rámci kázeňských trestů existuje t.zv. prostá vazba a zotřená vazba. Při "desíti prostých" voják okopává zahrádku, čistí záchody, škrabe brambory a dělá všechno, co vojáci neradi dělají. Dostává normálně jíst, ale je poslední na řadě. Spí v baze.

7. Soldiers Injure Themselves Deliberately and Endeavor to Be Ill. Vojáci se úmyslně zranují a snaží se být nemocnými.

"Některý voják se zraní již dříve než jde na vojnu. Třeba si usekne nějaký důležitý prst. Myslí si, že bude zbaven vojny. I na vojně se vojáci zranují. Tak na př. vloni asi v červnu u nás v kasárnách se voják schválně zranil tím způsobem, že položil pravý malíček na hlaveň, spustil spoušť. Urvalo mu to prst, i když byl v pušce pouze cvičný náboj. Šel potom na tři měsíce do nemocnice. Pomohl si, poněvadž právě v té době byly prováděny nejtěžší cviky. Do civilu se ale nedostal

Jiný si prostřelil dlaně, i když není zcela určité, zda to udělal schválně. Bylo to rovněž roku 1955. Dostal se do civilu, poněvadž mu od toho zchromla ruka.

Když bylo nějaké namáhavé cvičení přede dveřmi, moc vojáků se hlásilo "marod". Na marodce se to hemžilo jako v ule. Takové praporní cvičení není žádná maličkost. Tři dny a tři noci je voják venku. Musí kopat zákopy a v nich být za deště, sněhu a pod. A nesmí si udělat ani oheň, aby se zahřál.

Před podobným cvičením si mnohý voják nějakou nemoc vyvzpomene, anebo si ji snaží uhnat. Na př. schválně spadne do řeky, u

u níž se cvičí. Potom prohlásí, že nechce jít domů, že to přejde, že to vydrží. Že se mu nic nestane. Ututlá to, až ta nemoc vypukne...

Výsledek je často ten, že nemocný člověk obyčejně za nemocného uznán není - řekne se mu, že to "filmuje" - a ten, co nemocný není, je nemocným uznán. Hlavně v sobotu vojenský lékař kouká práci odfláknout. Chce mít volno.

Většina vojenských doktorů vidí v nemocném vojákovi v první řadě vojáka, a teprve v druhé řadě nemocného, člověka... Proti rozhodnutí lékaře voják se odvolat nemůže. Leda jde na vyčkáčku a při této příležitosti navštíví civilního lékaře, což se vlastně nesmí čekat. Voják více věří v civilního lékaře.

Lékař na vojně je také v první řadě voják. Vydá se mu třeba rozkaz, že 80 procent vojáků musí jít na cvičení - a on tam těch procent pošle. Voják se 40-ti stupni horečky /COR.COM.: Informátor zřejmě zde přehání/ jde na cvičák, zatím co simulant si vyvaluje břicho na ošetřovně. - Do světa se hlásí, že u nás je voják po všech stránkách zabezpečen, a že když má třeba jenom rýmu, již je v léčení. Opak je ale pravda.

U útvaru jsem viděl lékaře, který si vyvěsil na ordinaci "socialistický" závazek: 1. Snížím počet nemocných. - 2. Budu předcházet nemocem. - 3. Zkrátím lhůtu pobytu nemocných na ošetřovně. - 4. Většina nemocných se bude léčit u jednotky. - Až na bod dvě je to závazek, jež by pravý lékař nemohl přijmout, natožpak vyhlásit. Vojáci si říkají: co to je za lékaře?

Zmíněný lékař /COR.COM.: Informátor odmítl říci jeho jméno? si vedle závazku dodatečně zhotovoval diagram, který vedle původního závazku vylepoval. Z diagramu bylo vidět, že dotyčný lékař většinu uznaných nemocných "léčí" u jednotky. Toto "léčení u jednotky" spočívá v tom, že nemocný přerovnává sklad, na marodce není. Z dalšího diagramu bylo patrné, že z těch vojáků, kteří se mu hlásí nemocnými, uznává za nemocné nejvýše dvacet procent.

Uzná-li vojenský lékař za den více než pět vojáků nemocnými, považuje se to již za mimořádnou událost."

8. I Was Discharged From the Czechoslovak Army.
Byl jsem propuštěn z armády.

- /over/

"Do září 1955 jsem byl poručíkem. Dostal jsem se však z vojny. Já byl od PLZNĚ, a vím, že mne osvobodili Američané. Na vojně mne ale školili, že mými osvoboditeli jsou Rusové. A já si říkal: "Podívej se, Josef, včera tě Američani osvobodili, dneska seš s nimi na kudly a pozítří půjdeš proti nim." A můj závěr byl, že nemohu střílet na opravdové osvoboditele. Chtěl jsem tedy z vojny.

Vedle toho mi říkal jeden kamarád: "Josef, oni tě chtějí vyšoupnout z politických důvodů. V civilu se neuživíš pa, poněvadž politika stojí všude na prvním místě. Uděláš lepší, když si podáš žádost o propuštění z činné vojenské služby do zálohy..."

A já si žádost podal. Na pluku jsem to měl schválené. Na divisi taky, vzdor tomu, že jsem tam nejdříve musel na pohovory. V pohovorech jsem odůvodňoval, že můj otec je nemocen a že mne doma potřebuje. Žije ve STRAKONICÍCH.

Říkal jsem jim též: "Podívejte se: já mám každou chvíli nějaký průser. Ze mě máte víc škody než užitku!" - A tak mne propustili.

Já byl kázeňsky hodně trestán Za malé přestupky. Než však nějaký kázeňský přestupek čili "Prúser" jsem udělal, dobře jsem si jej promyslel, aby mi nemohli dát prokurátora... Řek' jsem si: " Když se opiješ a budeš ve službě, tak by ti zato mohli dát prokurátora, ale když přijdeš pozdě z vycházky, nebo přijdeš pozdě na cvičák, tak to máš jen kázeňský poklesek, a zato ti mohou dát jen "deset dní po službě" nebo tři dni vězení..." A podle toho jsem pak si vždy nějaký ten kázeňský přestupek sfouknul."

End